

[M. C. Jensen.]

hederne for de Mennesker, jeg her tænker paa, er i Forvejen ringe, og det vilde spille en stor Rolle for dem, om der skete en Forbedring af Jagtlovens Bestemmelser, i Stedet for at der, som Tilfældet er her, sker en betydelig Forringelse. Jeg har tilladt mig at stille Ændringsforslag under Nr. 8, 11 og 17 i Betænkningen, og jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger om disse Ændringsforslag.

Det er en given Ting, at Fredningsbestemmelserne spiller en overordentlig stor Rolle for Jægerne; det er derfor sikkert ogsaa et af de Omraader i en Jagtlov, der volder de største Vanskeligheder. Naar vi nu ved, at Jagtloven af 1922 indskrænkede Jagttiden ganske betydeligt, indskrænkede den paa en saadan Maade, at i hvert Tilfælde Søens Jægere var klar over, at det var en betydelig Forringelse, er det nærliggende for mig, som føler mig særlig kaldet til at udtale disse Menneskers Tanker, at gaa ind for deres Ønsker ved denne Lejlighed. Jeg har derfor tilladt mig at stille Forslag om, at Jagttiden udvides navnlig for 4 Fugle, nemlig Svømmeænder, Graagæs, Vadefugle og Svaner.

Efter Loven af 1900, der var gældende Jagtlov, indtil Loven af 1922 traadte i Kraft, var Jagttiden for Svømmeænder fra den 15. August til den 15. Februar; i Loven af 1922 ændredes den til: fra den 1. August til den 1. Februar, men i Lovforslaget er Jagttiden for Svømmeænder sat fra den 1. August til den 1. Januar. Jeg tillader mig at foreslaa, at man forlænger Jagttiden med en Maaned, altsaa til det samme som i Loven af 1922, Tiden fra den 1. August til den 1. Februar. Jeg kan ikke forstaa, at man stadig skal indskrænke Jagttiden og derved forringe Betingelserne for en hel Del af vort Folk, for Søens Jægere, som driver Jagt, ikke som Sport, men for at opnaa en Biindtægt, og det sker navnlig ved, at man udvider Fredningstiden, hver Gang man ændrer Jagtloven.

Dernæst har jeg stillet Forslag om at ændre Fredningstiden for Graagaasen. Ifølge Loven af 1900 var Jagttiden her fra den 30. Juli til den 1. April, efter Loven af 1922 fra den 1. August til den 1. Marts, men efter Lovforslaget fra den 1. August til den 1. Januar; Fredningstiden er altsaa gjort 2 Maaneder længere. Jeg har tilladt mig at stille Ændringsforslag om, at Jagttiden bliver fra den 1. August til den 31. Januar, altsaa midt imellem den nugældende Lov og Lovforslaget. Det betyder en Maanedes længere Jagttid, og det vil betyde ikke saa lidt for Søens Jægere.

Endvidere er der Vadefugle. For dem var efter Loven af 1900 Jagttiden fra den 15. August til den 15. Februar, ifølge Loven af 1922 fra den 1. August til den 1. Februar, men efter Lovforslaget er Jagttiden fra den 1. August til den 1. Januar; ogsaa her er Fredningstiden altsaa blevet 1 Maaned længere. Jeg tillader mig at foreslaa, at Fredningstiden for Vadefugle bliver den samme som efter nugældende Lov.

Endelig er der Spørgsmaalet om Svanen. Efter den nugældende Lov maa Svanen jages fra den 15. November til den 15. April. Jeg ved ganske vist, at Landbrugsministeren i Henhold til den Beføjelse, der er givet i Loven, har fredet Svanen. Men det forekommer mig dog, at denne Ordning er bedre end at sætte en bestemt Fredningstid ind i Loven, om jeg saa maa sige: for al Evighed. Hvis Landbrugsministeren mener, at Forholdene er af en saadan Art, at han bør og vil tage Ansvaret for, at Svanen er fredet hele Aaret, saa er der Mulighed derfor, som Forholdene nu er. Men er det fastsat i Loven, nytter det jo ikke noget, om Ministeren ogsaa mente, at den Tid kunde komme, da det var rimeligt, at der var en kort Jagttid for Svaner.

Dette er, hvad jeg vilde sige om mine Ændringsforslag Nr. 8 og 11.

Dernæst vil jeg gerne knytte nogle Bemærkninger til mit Ændringsforslag under Nr. 17 til § 25. I § 25 staar der:

„Til Fangst af Søfugle maa ikke anvendes Net,“

— og det tilføjes, at Søfugle, som er fanget i Net, hverken maa falbydes, sælges eller forsendes. Dette Forbud vender sig bestemt mod en vis Del af Befolkningen; det vender sig absolut bestemt imod vor Fiskerbefolkning. Det er jo ikke ubekendt for det høje Tings Medlemmer, at adskillige af vore Fiskere i en Tid, hvor det ellers kniber med at tjene til Livets Ophold, har kunnet støtte sig til Fangst af Fugle, som gaar i de Net, der sættes ud. Nu ser jeg til min Beklagelse, at dette bliver fuldstændig forbudt i Loven. Jeg har i Udvalget gentagne Gange forsøgt, om man dog ikke kunde faa denne Bestemmelse ud af Lovforslaget; men baade den højtærede Minister og de Partier, der støtter Ministeren i dette Spørgsmaal, har bestemt erklæret, at det kunde man ikke gaa ind paa. Jeg beklager dette, idet det forekommer mig, at det var langt klogere, om Rigsdagen gennemførte Love, hvorved der skabtes Eksistensmuligheder for vort Folk, end at gennemføre Love, hvorved Eksistensmuligheder fratages dem. Hvis man i denne Forbindelse vil sige til mig: Ja, men vore Fiskere lever